

Arrest

nr. 347 286 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake:

1. **X**
2. **X**

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. ECIRLI *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienden een verzoek om internationale bescherming in op 19 juni 2023.

1.2. Op 21 december 2023 werden beide verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Hun advocaat was daarbij telkens aanwezig.

1.3. Op 30 januari 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van U.V.J., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [U.V.J.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op [...]1995. U bent geboren in Bogota, de hoofdstad van Colombia, en woonde daar tot 2017. In 2017 verhuisde u naar Madrid, een stad gelegen in het Colombiaanse departement Cundinamarca. Uw legerdienst voltooide u in het departement Arauca. Na uw legerdienst ging u in Soacha, een voorstad van Bogota, wonen waar u woonde tot aan uw vertrek uit Colombia. U heeft het secundair onderwijs voltooid. In Colombia heeft u verschillende jobs uitgeoefend maar voor uw vertrek hield u de kruidenierszaak van uw schoonvader open. Sinds 2020 bent u samen met uw partner [C.B.K.N.] (CG: [...]). Kinderen heeft u niet. Uw ouders wonen op heden in Soacha.

Op 20 november 2022 waren u en uw partner [K.] aan het werken in de kruidenierszaak toen daar twee personen toekwamen die zichzelf voorstelden als leden van de FARC front 10. Deze personen zeiden dat jullie hun zaak moesten ondersteunen door een maandelijks quotum van 300 000 peso (€ 70) te betalen. Uw schoonouders vertelden hierna tegen u en uw partner dat als deze personen langskwamen dat jullie moesten betalen omdat dit veiliger was. Op 23 november 2022 kwamen deze twee personen van de FARC opnieuw langs om het geld effectief te innen. Omdat er een wapen getoond werd en het niet zo een erg groot bedrag was besloot u te betalen waarna ze vertrokken. Eén maand later, op 23 december 2022, kwamen deze twee personen opnieuw langs om 300 000 peso te innen. Ditmaal ging u er niet mee akkoord en u vertelde hen dat hetgeen ze deden niet toegelaten was en dat u hiervoor een klacht kon indienen tegen hen. Toen werden deze personen erg kwaad en ze vielen uw vrouw aan, sloegen haar. U hielden ze onder schot en ondertussen sloegen ze met een hamer op uw vinger. Daarna plunderden deze personen de kassa waarna ze vertrokken. U en uw partner gingen naar het ziekenhuis maar vertelden daar niet wat effectief gebeurd was. Daarna keerden jullie terug naar huis en sindsdien zijn jullie niet meer naar de kruidenierszaak teruggekeerd. Op 6 januari werd de kruidenierszaak terug opnieuw geopend door uw schoonvader. Toen kwamen deze personen opnieuw langs en ze zeiden dat ze ditmaal 600 000 peso (€ 140) kwamen innen omdat hen het nodige respect niet getoond werd en als dit nogmaals zou voorvallen dat ervoor opgedraaid zou worden met geld of met leven. Uw schoonvader betaalde hen het gevraagd bedrag waarna ze vertrokken. Op 10 januari werden u en uw partner door uw schoonouders naar een boerderij in een gehucht van Ibague gestuurd waar jullie steeds binnen bleven. Op 23 januari kwamen de leden van de FARC nogmaals langs in de kruidenierszaak van uw schoonvader. Ze kwamen opnieuw 600 000 peso innen en ze gaven aan dat ze er van op de hoogte waren dat u en uw partner in Ibague waren. Verder werd uw schoonvader erop gewezen dat indien hij niet zou betalen ze ook nog personen nodig hadden, een hint dat ze u en uw partner zouden inlijven als hij niet betaalde. Uw schoonvader betaalde hen. Op 19 februari zei uw schoonvader dat jullie naar Bogota moesten reizen. Toen jullie in het busstation van Bogota aankwamen stond uw schoonvader daar en hij overhandigde jullie vliegtuigtickets en tweeduizend euro cash waarna hij zij dat jullie moesten vertrekken. De vliegtuigtickets had hij al op 8 januari 2023 aangekocht maar hiervan wisten jullie niks af. Hoewel jullie het niet zagen zitten om Colombia te verlaten vertrokken jullie toch. Tot op heden betaalt uw vader nog steeds elke maand 600 000 peso aan deze personen van de FARC.

Op 19 februari 2023 verlieten u en uw partner Colombia. Jullie reisden naar Spanje waar jullie vier maanden verbleven. Aangezien jullie er niet in sloegen om daar een afspraak te krijgen om asiel te kunnen vragen reisden jullie door naar België. Op 19 juni 2023 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming (VIB) in te België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u vermoord of ingelijfd te worden door de FARC.

Ter ondersteuning van uw verzoek werden volgende documenten voorgelegd: het originele paspoort van u en uw echtgenote, jullie originele identiteitskaarten en foto's van de verwondingen die jullie opliepen op 23 december 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève

en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest dat u en uw partner zullen worden gedood of ingelijfd door de FARC omdat u destijds eens geweigerd hebt om hen te betalen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo stelt het CGVS zich eerst en vooral ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag van u en uw partner. Zo mag het immers de nodige verbazing wekken dat u de eerste keer toen de leden van de FARC langskwamen zonder tegenstribbelen betaalde maar de tweede keer tegen hen in ging door te zeggen dat u hen hiervoor kon aanklagen (CGVS, p. 6). Nochtans wist u toen dat de leden van de FARC elke maand zouden langskomen in de handelszaak om 300 000 peso te innen. Alsook verklaarde u zelf dat 300 000 peso (omgerekend ongeveer 70 euro) niet erg veel was waardoor u besloot om het de eerste keer gewoon te betalen toen ze dit vroegen (CGVS, p. 8-9). Daarenboven dient u erop gewezen te worden dat jullie dagelijkse omzet bijna het drievoudige was van het bedrag dat ze maandelijks vroegen (CGVS, p. 8). Bovendien is het niet ongebruikelijk dat handelaars in Colombia, in bepaalde gebieden, een maandelijks quotum betalen aan gewapende groeperingen, hetgeen uw partner [K.] bevestigde (CGVS [K.], p. 7). Daarnaast hadden uw schoonouders u en [K.] gewoon opgedragen om de leden van de FARC het gevraagde bedrag te betalen wanneer ze hiernaar vroegen (CGVS [K.], p. 7). Dat u, gelet op al het voorgaande, alsnog besloot om de FARC-leden uit te dagen door te stellen dat u hen ging aanklagen is zeer weinig logisch. Dat u het onrechtvaardig vond dat zij zomaar geld kwamen innen die niet aan hen toebehoort is weliswaar normaal maar dat u louter daarom tegen twee gewapende mannen die lid zijn van een gevaarlijke, beruchte, groepering zou ingaan raakt kant noch wal (CGVS, p. 9; CGVS [K.], p. 8). U diende zich immers te realiseren dat hetgeen u deed uitermate gevaarlijk was en niks zou opleveren. Het CGVS dient u er dan ook op te wijzen dat deze vaststelling reeds op ernstige wijze een smet werpt op de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder betwist noch ontkent het CGVS dat handelaars in Colombia worden geconfronteerd met wijdverspreide afpersing in de vorm van het eisen van "beschermingsgeld" of een bijdrage voor de "veiligheid". Hoe laakbaar dergelijke praktijken ook zijn, uit uw verklaringen blijkt helemaal niet dat deze afpersing te maken heeft met uw persoonlijk profiel, of bij uitbreiding, het profiel van uw familie. Deze vorm van criminaliteit is gericht op allerhande verkopers van diensten en goederen. Jullie stellen immers zelf ook dat het gebruikelijk is dat handelaars een maandelijks som betalen. Dergelijke criminaliteit komt overal ter wereld voor en is op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Verder mag het de nodige verbazing wekken dat uw schoonvader u en uw partner wegstuurde uit Colombia na het voorval in de handelszaak. Nochtans blijkt dat jullie daar perfect veilig zijn zolang het maandelijks opgelegde quotum voor de handelszaak betaald wordt. Zo is het namelijk uw schoonvader die nu de zaak openhoudt en tot op heden nog steeds elke maand het gevraagde bedrag betaalt aan de FARC-leden. Door elke maand een klein bedrag te betalen vermijdt uw vader verdere problemen waardoor hij het land niet hoeft te ontvluchten (CGVS, p. 6, 8, 10). In dit verband mag het vreemd heten dat hij jullie twee vliegtickets kocht en jullie € 2000 cashgeld schonk. Dat jullie dienden te vluchten omdat de FARC al represailles begonnen te nemen tegen jullie is een blote bewering. Zo blijkt immers niet uit jullie verklaringen dat de FARC u en [K.] verder ooit persoonlijk benaderd hebben na 23 december 2022 (CGVS, p. 6-8). De vaststelling dat uw schoonouders, meer dan één jaar na het begin van de problemen nog steeds in Colombia leven op dezelfde plek en nog steeds de kruidenierszaak uitbaten doet afbreuk aan de door u ingeroepen vrees.

Dat uw schoonvader trouwens al op 8 januari 2023, zonder jullie medeweten, vliegtuigtickets kocht voor u en [K.] mag ten stelligste verbazen (CGVS, p. 11). Nochtans kan verwacht worden dat jullie hierover, als volwassenen, ook wel ingelicht zouden worden. Dat jullie het echter pas vernamen op 19 februari, zijnde de dag van jullie vertrek, is bijzonder onlogisch (CGVS, p. 9-10). Ook de vaststelling dat uw schoonvader zo snel besloot om vliegtuigtickets te kopen voor jullie is weinig logisch. Zo waren de FARC-leden slechts twee dagen daarvoor langskomen en toen zeiden ze dat als er niet betaald werd er betaald zou worden met het leven (CGVS, p. 7-8, 10). Een persoonlijke bedreiging werd op dat moment niet geuit richting u of [K.]. Bijgevolg was er dus geen verdere reden om aan te nemen dat u en [K.] enig gevaar zouden lopen als jullie de winkel niet uitbaatten.

Tevens dient u erop gewezen te worden dat uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen louter blote beweringen zijn. Zo heeft u immers geen enkel officieel document ter staving van hetgeen gebeurd is. Zo heeft u, hoewel u ermee dreigde om een klacht in te dienen tegen de FARC-leden, nooit een klacht ingediend bij de bevoegde instanties, u heeft er geen vertrouwen in (CGVS, p. 11). In dat verband wijst het CGVS erop

dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Jullie hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het spreekt voor zich dat u geen bescherming kunt krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt. U toont voorts niet in concreto aan waarom u stelt geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse bevoegde instanties. Ook kan het volgende nog batig worden toegevoegd: volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. Dat jullie zonder dit in concreto en met valabele argumenten te ondersteunen, simpelweg verklaren geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse autoriteiten, biedt geen verschoning voor het feit dat jullie geen daadwerkelijke poging ondernomen hebben om bescherming te zoeken in eigen land. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen jullie geen elementen aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Jullie tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. **Bovendien, en niet in het minst, doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in geval van een gegronde vrees voor uw leven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.**

Voorts is het opvallend dat u en [K.] naar een afgelegen boerderij in Ibagué gestuurd werden (CGVS, p. 10). Er kan immers vanuit gegaan worden dat jullie daar minder veilig waren dan in een drukke stad zoals Soacha of Bogota. Het is bovendien bijzonder merkwaardig dat de FARC-leden op 23 januari 2023 wisten dat jullie zich daar bevonden. Jullie zaten daar immers volledig afgelegen in de boerderij van jullie grootvader waar jullie altijd binnen bleven en er amper ontvangst was (CGVS, p. 11; CGVS [K.], p. 9). Dit wekt dan ook het vermoeden dat de FARC-leden onmogelijk konden weten dat jullie zich in Ibagué bevonden, hetgeen niet te rijmen valt met de door jullie afgelegde verklaringen.

Verder is het, niet in het allerminst, frappant dat [K.] geen idee heeft waar in Ibagué jullie precies verbleven. Zo weet [K.] dat jullie in de boerderij van haar opa verbleven in een gehucht van Ibagué maar hoe dat gehucht heet weet ze vreemd genoeg niet (CGVS [K.], p. 4 & 9). Nochtans kan verwacht worden dat iemand wel weet waar zijn opa woont, temeer jullie daar, althans volgens jullie verklaringen, meer dan één maand verbleven hebben alvorens jullie vertrek uit Colombia (CGVS, p. 10, 11). Deze vaststelling wekt dan ook sterk het vermoeden dat jullie daar helemaal niet naartoe getrokken zijn, hetgeen de geloofwaardigheid van jullie relaas nog verder op de helling plaatst.

Tot slot dient aangestipt te worden dat het merkwaardig is dat u en [K.] pas op 19 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming (VIB) hebben ingediend in België.

Nochtans zijn jullie al sinds 20 februari 2023 in Europa (CGVS, p. 4). Uw verklaring dat het jullie niet onmiddellijk lukte om asiel te vragen in Spanje kan enigszins gelden als verschoningsgrond maar dat jullie daar nog steeds niet in sloegen na meerdere maanden is weinig aannemelijk (CGVS, p. 7, 8). Zo wordt immers zeer makkelijk op internet, via de site van het UNHCR (<https://help.unhcr.org/spain/en/solicitar-asilo-en-espana/solicitud-de-asilo-en-territorios-2/>), teruggevonden hoe de asielprocedure opgestart kan worden in Spanje. Dat u dus gewoon de naam van de gemeente ingaf via Google om zo een asielaafpraak vast te leggen is weinig logisch gelet op hetgeen gelezen kan worden op de website van het UNHCR (CGVS, p. 8). Dit wekt dan ook veeleer het vermoeden dat u niet onmiddellijk naar Europa bent gekomen met de intentie om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het CGVS wijst u erop dat deze vaststelling verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Er kan immers verwacht worden dat iemand zo spoedig mogelijk een VIB indient indien hij vertrokken is uit zijn land van herkomst omwille van een gegronde vrees.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid

van (betrouwbare) documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

De foto's die u en [K.] voorleggen ter staving van de verwondingen die jullie destijds opliepen zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen (CGVS, p., Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Er kunnen immers tal van oorzaken aan de basis van dergelijke verwondingen liggen. Dat jullie dergelijke verwondingen echter verkregen zouden hebben omdat jullie hardhandig aangepakt werden door twee leden van de FARC is weinig aannemelijk gelet op de geloofwaardigheid van jullie relaas.

De overige documenten die jullie hebben voorgelegd ter ondersteuning van jullie is evenmin bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn jullie paspoorten en identiteitskaarten indicaties van jullie identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen.

Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het

lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

*De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-staatelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.*

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van C.B., K., verzoekster, luidt:

"A. Feitenrelaas

U, [C.B.K.N.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op [...]2004. U bent geboren in Bogota, de hoofdstad van Colombia, waar u ongeveer tot de leeftijd van zes jaar gewoond heeft. Daarna verhuisde u naar Soacha, een voorstad van Bogota, waar u sindsdien altijd gewoond heeft. U heeft het secundair onderwijs voltooid en studeerde aan de universiteit. In Colombia werkte u in de kruidenierszaak van uw vader. Sinds 2020 bent u samen met uw partner [U.V.J.] (CG: [...]). Kinderen heeft u niet. Uw ouders wonen op heden nog steeds in Soacha.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner [U.V.J.] (CG: [...]):

U, [U.V.J.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 29 oktober 1995. U bent geboren in Bogota, de hoofdstad van Colombia, en woonde daar tot 2017. In 2017 verhuisde u naar Madrid, een stad gelegen in het Colombiaanse departement Cundinamarca. Uw legerdienst voltooide u in het departement Arauca. Na uw legerdienst ging u in Soacha, een voorstad van Bogota, wonen waar u woonde tot aan uw vertrek uit Colombia. U heeft het secundair onderwijs voltooid. In Colombia heeft u verschillende

jobs uitgeoefend maar voor uw vertrek hield u de kruidenierszaak van uw schoonvader open. Sinds 2020 bent u samen met uw partner [C.B.K.N.] (CG: [...]). Kinderen heeft u niet. Uw ouders wonen op heden in Soacha.

Op 20 november 2022 waren u en uw partner [K.] aan het werken in de kruidenierszaak toen daar twee personen toekwamen die zichzelf voorstelden als leden van de FARC front 10. Deze personen zeiden dat jullie hun zaak moesten ondersteunen door een maandelijks quotum van 300 000 peso (€ 70) te betalen. Uw schoonouders vertelden hierna tegen u en uw partner dat als deze personen langskwamen dat jullie moesten betalen omdat dit veiliger was. Op 23 november 2022 kwamen deze twee personen van de FARC opnieuw langs om het geld effectief te innen. Omdat er een wapen getoond werd en het niet zo een erg groot bedrag was besloot u te betalen waarna ze vertrokken. Eén maand later, op 23 december 2022, kwamen deze twee personen opnieuw langs om 300 000 peso te innen. Ditmaal ging u er niet mee akkoord en u vertelde hen dat hetgeen ze deden niet toegelaten was en dat u hiervoor een klacht kon indienen tegen hen. Toen werden deze personen erg kwaad en ze vielen uw vrouw aan, sloegen haar. U hielden ze onder schot en ondertussen sloegen ze met een hamer op uw vinger. Daarna plunderden deze personen de kassa waarna ze vertrokken. U en uw partner gingen naar het ziekenhuis maar vertelden daar niet wat effectief gebeurd was. Daarna keerden jullie terug naar huis en sindsdien zijn jullie niet meer naar de kruidenierszaak teruggekeerd. Op 6 januari werd de kruidenierszaak terug opnieuw geopend door uw schoonvader. Toen kwamen deze personen opnieuw langs en ze zeiden dat ze ditmaal 600 000 peso (€ 140) kwamen innen omdat hen het nodige respect niet getoond werd en als dit nogmaals zou voorvallen dat ervoor opgedraaid zou worden met geld of met leven. Uw schoonvader betaalde hen het gevraagd bedrag waarna ze vertrokken. Op 10 januari werden u en uw partner door uw schoonouders naar een boerderij in een gehucht van Ibagué gestuurd waar jullie steeds binnen bleven. Op 23 januari kwamen de leden van de FARC nogmaals langs in de kruidenierszaak van uw schoonvader. Ze kwamen opnieuw 600 000 peso innen en ze gaven aan dat ze er van op de hoogte waren dat u en uw partner in Ibagué waren. Verder werd uw schoonvader erop gewezen dat indien hij niet zou betalen ze ook nog personen nodig hadden, een hint dat ze u en uw partner zouden inlijven als hij niet betaalde. Uw schoonvader betaalde hen. Op 19 februari zei uw schoonvader dat jullie naar Bogota moesten reizen. Toen jullie in het busstation van Bogota aankwamen stond uw schoonvader daar en hij overhandigde jullie vliegtuigtickets en tweeduizend euro cash waarna hij zij dat jullie moesten vertrekken. De vliegtuigtickets had hij al op 8 januari 2023 aangekocht maar hiervan wisten jullie niks af. Hoewel jullie het niet zagen zitten om Colombia te verlaten vertrokken jullie toch. Tot op heden betaalt uw vader nog steeds elke maand 600 000 peso aan deze personen van de FARC.

Op 19 februari 2023 verlieten u en uw partner Colombia. Jullie reisden naar Spanje waar jullie vier maanden verbleven. Aangezien jullie er niet in sloegen om daar een afspraak te krijgen om asiel te kunnen vragen reisden jullie door naar België. Op 19 juni 2023 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming (VIB) in te België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u vermoord of ingelijfd te worden door de FARC.

Ter ondersteuning van uw verzoek werden volgende documenten voorgelegd: het originele paspoort van u en uw echtgenote, jullie originele identiteitskaarten en foto's van de verwondingen die jullie opliepen op 23 december 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner [U.V.J.] (CG: [...]) de

Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers gebaseerd op de asielmotieven van uw partner, en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend (CGVS, p. 6). Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest dat u en uw partner zullen worden gedood of ingelijfd door de FARC omdat u destijds eens geweigerd hebt om hen te betalen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo stelt het CGVS zich eerst en vooral ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag van u en uw partner. Zo mag het immers de nodige verbazing wekken dat u de eerste keer toen de leden van de FARC langskwamen zonder tegenstribbelen betaalde maar de tweede keer tegen hen in ging door te zeggen dat u hen hiervoor kon aanklagen (CGVS, p. 6). Nochtans wist u toen dat de leden van de FARC elke maand zouden langskomen in de handelszaak om 300 000 peso te innen. Alsook verklaarde u zelf dat 300 000 peso (omgerekend ongeveer 70 euro) niet erg veel was waardoor u besloot om het de eerste keer gewoon te betalen toen ze dit vroegen (CGVS, p. 8-9). Daarenboven dient u erop gewezen te worden dat jullie dagelijkse omzet bijna het drievoudige was van het bedrag dat ze maandelijks vroegen (CGVS, p. 8). Bovendien is het niet ongebruikelijk dat handelaars in Colombia, in bepaalde gebieden, een maandelijks quotum betalen aan gewapende groeperingen, hetgeen uw partner [K.] bevestigde (CGVS [K.], p. 7). Daarnaast hadden uw schoonouders u en [K.] gewoon opgedragen om de leden van de FARC het gevraagde bedrag te betalen wanneer ze hiernaar vroegen (CGVS [K.], p. 7). Dat u, gelet op al het voorgaande, alsnog besloot om de FARC-leden uit te dagen door te stellen dat u hen ging aanklagen is zeer weinig logisch. Dat u het onrechtvaardig vond dat zij zomaar geld kwamen innen die niet aan hen toebehoort is weliswaar normaal maar dat u louter daarom tegen twee gewapende mannen die lid zijn van een gevaarlijke, beruchte, groepering zou ingaan raakt kant noch wal (CGVS, p. 9; CGVS [K.], p. 8). U diende zich immers te realiseren dat hetgeen u deed uitermate gevaarlijk was en niks zou opleveren. Het CGVS dient u er dan ook op te wijzen dat deze vaststelling reeds op ernstige wijze een smet werpt op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder betwist noch ontkent het CGVS dat handelaars in Colombia worden geconfronteerd met wijdverspreide afpersing in de vorm van het eisen van "beschermingsgeld" of een bijdrage voor de "veiligheid". Hoe laakbaar dergelijke praktijken ook zijn, uit uw verklaringen blijkt helemaal niet dat deze afpersing te maken heeft met uw persoonlijk profiel, of bij uitbreiding, het profiel van uw familie. Deze vorm van criminaliteit is gericht op allerhande verkopers van diensten en goederen. Jullie stellen immers zelf ook dat het gebruikelijk is dat handelaars een maandelijks som betalen. Dergelijke criminaliteit komt overal ter wereld voor en is op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Verder mag het de nodige verbazing wekken dat uw schoonvader u en uw partner wegstuurde uit Colombia na het voorval in de handelszaak. Nochtans blijkt dat jullie daar perfect veilig zijn zolang het maandelijks opgelegde quotum voor de handelszaak betaald wordt. Zo is het namelijk uw schoonvader die nu de zaak openhoudt en tot op heden nog steeds elke maand het gevraagde bedrag betaalt aan de FARC-leden. Door elke maand een klein bedrag te betalen vermijdt uw vader verdere problemen waardoor hij het land niet hoeft te ontvluchten (CGVS, p. 6, 8, 10). In dit verband mag het vreemd heten dat hij jullie twee vliegtickets kocht en jullie € 2000 cashgeld schonk. Dat jullie dienden te vluchten omdat de FARC al represailles begonnen te nemen tegen jullie is een blote bewering. Zo blijkt immers niet uit jullie verklaringen dat de FARC u en [K.] verder ooit persoonlijk benaderd hebben na 23 december 2022 (CGVS, p. 6-8). De vaststelling dat uw schoonouders, meer dan één jaar na het begin van de problemen nog steeds in Colombia leven op dezelfde plek en nog steeds de kruidenierszaak uitbaten doet afbreuk aan de door u ingeroepen vrees.

Dat uw schoonvader trouwens al op 8 januari 2023, zonder jullie medeweten, vliegtuigtickets kocht voor u en [K.] mag ten stelligste verbazen (CGVS, p. 11). Nochtans kan verwacht worden dat jullie hierover, als volwassenen, ook wel ingelicht zouden worden. Dat jullie het echter pas vernamen op 19 februari, zijnde de dag van jullie vertrek, is bijzonder onlogisch (CGVS, p. 9-10). Ook de vaststelling dat uw schoonvader zo snel besloot om vliegtuigtickets te kopen voor jullie is weinig logisch. Zo waren de FARC-leden slechts twee dagen daarvoor langskomen en toen zeiden ze dat als er niet betaald werd er betaald zou worden met het

leven (CGVS, p. 7-8, 10). Een persoonlijke bedreiging werd op dat moment niet geuit richting u of [K.]. Bijgevolg was er dus geen verdere reden om aan te nemen dat u en [K.] enig gevaar zouden lopen als jullie de winkel niet uitbaatten.

Tevens dient u erop gewezen te worden dat uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen louter blote beweringen zijn. Zo heeft u immers geen enkel officieel document ter staving van hetgeen gebeurd is. Zo heeft u, hoewel u ermee dreigde om een klacht in te dienen tegen de FARC-leden, nooit een klacht ingediend bij de bevoegde instanties, u heeft er geen vertrouwen in (CGVS, p. 11). In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Jullie hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het spreekt voor zich dat u geen bescherming kunt krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt. U toont voorts niet in concreto aan waarom u stelt geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse bevoegde instanties. Ook kan het volgende nog batig worden toegevoegd: volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. Dat jullie zonder dit in concreto en met valabele argumenten te ondersteunen, simpelweg verklaren geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse autoriteiten, biedt geen verschoning voor het feit dat jullie geen daadwerkelijke poging ondernomen hebben om bescherming te zoeken in eigen land. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen jullie geen elementen aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Jullie tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

Door geen poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. Bovendien, en niet in het minst, doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in geval van een gegronde vrees voor uw leven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Voorts is het opvallend dat u en [K.] naar een afgelegen boerderij in Ibagué gestuurd werden (CGVS, p. 10). Er kan immers vanuit gegaan worden dat jullie daar minder veilig waren dan in een drukke stad zoals Soacha of Bogota. Het is bovendien bijzonder merkwaardig dat de FARC-leden op 23 januari 2023 wisten dat jullie zich daar bevonden. Jullie zaten daar immers volledig afgelegen in de boerderij van jullie grootvader waar jullie altijd binnen bleven en er amper ontvangst was (CGVS, p. 11; CGVS [K.], p. 9). Dit wekt dan ook het vermoeden dat de FARC-leden onmogelijk konden weten dat jullie zich in Ibagué bevonden, hetgeen niet te rijmen valt met de door jullie afgelegde verklaringen.

Verder is het, niet in het allerminst, frappant dat [K.] geen idee heeft waar in Ibagué jullie precies verbleven. Zo weet [K.] dat jullie in de boerderij van haar opa verbleven in een gehucht van Ibagué maar hoe dat gehucht heet weet ze vreemd genoeg niet (CGVS [K.], p. 4 & 9). Nochtans kan verwacht worden dat iemand wel weet waar zijn opa woont, temeer jullie daar, althans volgens jullie verklaringen, meer dan één maand verbleven hebben alvorens jullie vertrek uit Colombia (CGVS, p. 10, 11). Deze vaststelling wekt dan ook sterk het vermoeden dat jullie daar helemaal niet naartoe getrokken zijn, hetgeen de geloofwaardigheid van jullie relaas nog verder op de helling plaatst.

Tot slot dient aangestipt te worden dat het merkwaardig is dat u en [K.] pas op 19 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming (VIB) hebben ingediend in België. Nochtans zijn jullie al sinds 20 februari 2023 in Europa (CGVS, p. 4). Uw verklaring dat het jullie niet onmiddellijk lukte om asiel te vragen in Spanje kan enigszins gelden als verschoningsgrond maar dat jullie daar nog steeds niet in sloegen na meerdere maanden is weinig aannemelijk (CGVS, p. 7, 8). Zo wordt immers zeer makkelijk op internet, via de site van het UNHCR
(<https://help.unhcr.org/spain/en/solicitar-asilo-en-espana/solicitud-de-asilo-en-territoriospanol-2/>), teruggevonden hoe de asielprocedure opgestart kan worden in Spanje. Dat u dus gewoon de naam van de gemeente ingaf via Google om zo een asielaafpraak vast te leggen is weinig logisch gelet op hetgeen gelezen kan worden op de website van het UNHCR (CGVS, p. 8). Dit wekt dan ook veeleer het vermoeden

dat u niet onmiddellijk naar Europa bent gekomen met de intentie om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het CGVS wijst u erop dat deze vaststelling verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Er kan immers verwacht worden dat iemand zo spoedig mogelijk een VIB indient indien hij vertrokken is uit zijn land van herkomst omwille van een gegronde vrees.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van (betrouwbare) documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

De foto's die u en [K.] voorleggen ter staving van de verwondingen die jullie destijds opliepen zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen (CGVS, p. , Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Er kunnen immers tal van oorzaken aan de basis van dergelijke verwondingen liggen. Dat jullie dergelijke verwondingen echter verkregen zouden hebben omdat jullie hardhandig aangepakt werden door twee leden van de FARC is weinig aannemelijk gelet op de geloofwaardigheid van jullie relaas.

De overige documenten die jullie hebben voorgelegd ter ondersteuning van jullie is evenmin bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn jullie paspoorten en identiteitskaarten indicaties van jullie identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat

slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf." Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele

excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar hun land van herkomst vanwege het feit dat ze door leden van FARC werden bedreigd omdat ze weigerden een maandelijks quotum te betalen. Deze bedreigingen vonden plaats in de huidige context van een langdurig gewapend conflict tussen de regering en de verschillende anti-regeringsgroepen. Zij stellen dat hun verklaringen coherent en plausibel zijn, gezien de huidige context van Colombia. Ter ondersteuning hiervan verwijzen zij naar algemene informatie. Er is volgens hen in casu vastgesteld dat zij geen bescherming kunnen krijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die zij hebben meegemaakt en die zij vrezen in geval van terugkeer. De verzoekers moeten minstens het voordeel van de twijfel krijgen. Voor al deze redenen vragen verzoekers om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Indien de raad zou oordelen dat de vluchtelingenstatus hen niet toegekend kan worden, vragen zij om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers houden eerst een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de artikelen 2 en 3 van het EVRM en verwijzen vervolgens naar rapporten omtrent de veiligheidssituatie in Colombia.

Uit deze objectieve bronnen kan geconcludeerd worden dat Colombia geen veilig land is vanwege haar langdurige gewapende conflicten. Uit de informatie blijkt dat burgers getroffen zijn door het geweld tussen de groeperingen en de overheden, en dat het geweld als willekeurig kan worden beoordeeld. Als gevolg van de onveilige situatie in Colombia, zijn afpersing, moorden en kidnappings gewoonlijk geworden. Verzoekers zullen dan ook geen bescherming van de autoriteiten tegen hun vervolgers kunnen genieten als zij naar Colombia terugkeren. Niet alleen bieden de overheden geen effectieve bescherming, maar ze maken zich ook schuldig aan ernstige schendingen van mensenrechten. Verzoekers verwijzen naar verschillende rapporten en concluderen dat als men de veiligheidssituatie in Colombia analyseert, het duidelijk is dat er ernstige veiligheidsproblemen zijn en dat de verzoekers die terugkeren naar Colombia louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreigingen zouden lopen. De aard van het geweld betekent immers dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld. Deze elementen zorgen ervoor dat de verzoekers een reëel risico tot ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) en, in mindere mate, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/6, §5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekers menen dat de grieven van het CGVS om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. De verzoekers zijn van mening dat de *protection officer* geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht. In de bestreden beslissing heeft het CGVS de realiteit van de angsten van verzoekers in twijfel getrokken en deze ongegrond geacht. Het CGVS meent dat het gedrag van verzoeker tegenover de FARC niet coherent is. Verzoekers leggen uit dat zij eerst akkoord gingen met het betalen van het door de FARC gevraagde quotum omdat de leden van deze groep gewapend waren komen opdagen en zij geen risico's wilden nemen. Bij het tweede bezoek weigerden verzoekers echter te betalen omdat ze deze keer niet gewapend waren en omdat zij het niet eens waren met hun manier van handelen. Zij wilden hun woede naar hen toe tonen. Dit kan ondoordacht en idioot lijken, maar zij handelden uit woede. Zij stellen dat deze weigering om het quotum te betalen door de FARC gezien werd als een belediging en daarom bleven ze naar verzoekers zoeken ondanks dat de (schoon)vader hun activiteiten had overgenomen en ermee had ingestemd om het quotum te betalen. Verzoekers merken op dat FARC-leden regelmatig handelaren vermoorden die bezwaar hebben gemaakt tegen de betaling van een quotum. Zij verwijzen daarvoor naar verschillende artikels hieromtrent. In het licht van deze objectieve informatie lijkt het, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, volledig aannemelijk dat de FARC verzoekers bleef achtervolgen, ondanks het feit dat de schoonvader de zaak had

overgenomen. Het is de schoonvader die het initiatief nam om hun vlucht voor te bereiden omdat hij wist dat de FARC hen niet met rust zou laten. Bovendien moet worden opgemerkt dat de schoonouders van verzoekers Colombia zijn ontvlucht en op 17 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. In het licht hiervan is het duidelijk dat de vrees van verzoekers gegrond is. Gezien het feit dat de Colombiaanse autoriteiten hun burgers niet beschermen tegen gewapende groeperingen lijken de risico's reëel en aanwezig te zijn.

Het CGVS twijfelde ook aan de realiteit van hun vrees omdat zij verschillende weken in Spanje gebleven zijn zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij betwisten dit en stellen dat er geen afspraken beschikbaar waren voor het indienen van een verzoek. Bovendien hebben zij het op de website vermelde telefoonnummer verschillende keren gebeld, maar tevergeefs. De *protection officer* heeft verzoekers hier bovendien niet persoonlijk mee geconfronteerd, maar is verder gegaan met een ander onderwerp. Nochtans is de *protection officer* verplicht om de verzoekers te confronteren met tegenstrijdige verklaringen. Het CGVS is zijn plicht krachtens artikel 17, lid 2, van het Koninklijk Besluit 2003 aldus niet nagekomen. De verzoekers betreuren dat het subjectieve element van vrees in de bestreden beslissing niet in aanmerking wordt genomen en beoordeeld. In het licht van alle verschillende factoren is de vrees van verzoekers dus volkomen gerechtvaardigd en gegrond.

Ten slotte gaan verzoekers nog in op de door hen neergelegde documenten. Deze tonen volgens hen een aantal elementen aan die verband houden met de context waarin zij werden bedreigd en moeten beschouwd worden als een begin van bewijs van de problemen die zij hebben ondergaan. De inhoud van deze documenten is bovendien in overeenstemming met de verklaringen van de verzoekers.

De verzoekers concluderen dat er voldoende objectieve elementen bestaan die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekers ondersteunen opdat hun asielrelazen als geloofwaardig beschouwd kunnen worden. De elementen die worden ingeroepen door het CGVS zijn onvoldoende en allesbehalve draagkrachtig.

3.3. Verzoekers vragen in hoofde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissingen te hervormen en hen de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.4. Verzoekers voegen volgende documenten toe aan het verzoekschrift:

- 1) Bestreden beslissingen;
- 2) Aanstelling BJB;
- 3) Bijlagen 26 van de heer C.R. en mevrouw B.I..

4. De aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal maakt per Jbox een aanvullende nota over op 21 april 2026 waarbij zij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen voorlegt:

- EUAA, "*Colombia Country Focus*", december 2025;
- UNHCR, "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*", augustus 2023;
- Cedoca, "*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*", 10 april 2025.

4.2. De verzoekers leggen ter terechtzitting van 30 april 2026 een aanvullende nota neer waarbij zij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen voorleggen:

- The Washington Office on Latin America (WOLA), "*Colombia: Urgent Updates*", januari 2026;
- Europese Commissie, "*European Civil Protection and Humanitarian Aid operations*".

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de

beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien “*a) aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en zij leggen bij de indiening van hun verzoek hun Colombiaanse identiteitskaarten en paspoorten voor. Hun identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet betwist. Het staat evenmin ter discussie dat zij afkomstig zijn uit Bogota en dat zij voor hun vertrek uit Colombia in Soacha, een voorstad van Bogota, woonden.

6.3. De beschermingsverzoeken van verzoekers zijn gebaseerd op hun vrees om door de FARC vermoord of ingelijfd te worden. Zij waren aan het werk in de kruidenierszaak van de stiefvader en moeder van verzoekster toen in november 2022 personen naar de winkel kwamen die zich voorstelden als leden van het 10e front van de FARC-dissidenten.

Zij vroegen hen geld te betalen voor bescherming en steun. De schoonouders van verzoekers zeiden dat zij best konden betalen omdat dit veiliger was en dus betaalden zij. De FARC-dissidentenleden kwamen echter terug en verzoeker weigerde te betalen waarna hij en verzoekster hard werden geslagen. Verzoekers gingen naar het ziekenhuis en keerden daarna niet meer terug naar de kruidenierszaak. De schoonvader van verzoeker opende de kruidenierswinkel opnieuw waarna deze personen opnieuw langskwamen om geld te innen. Dit keer een groter bedrag omdat hen het nodige respect niet getoond werd. Opnieuw betaalde de schoonvader de som geld. Er werd echter gedreigd dat zij verzoekster iets zouden aandoen waarna zij en verzoeker ondergebracht werden in een afgelegen finca. De FARC-dissidenten stelden echter te weten waar zij zich bevonden en hintten erop dat ze verzoekers zouden inlijven als hun schoonvader niet betaalde. Hierop besloot de schoonvader van verzoeker om verzoekers weg te sturen uit Colombia.

Ter ondersteuning van hun verzoek leggen verzoekers foto's neer van de verwondingen die zij opliepen op 23 december 2022.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat afpersing door gewapende criminele organisaties voorkomt en in de periode 2023-2024 is toegenomen. Deze toename van het aantal afpersingen heeft maken met de groei en fragmentatie van de verschillende gewapende groeperingen en het feit dat niet elk lid toegang heeft tot dezelfde economische opportuniteiten, waardoor de lager geplaatste leden zich meer wenden tot afpersing. In rurale gebieden waar de overheid afwezig is gaat afpersing gepaard met sociale controle. Ook in stedelijke gebieden komt afpersing voor. Het wordt vaak gepresenteerd als een veiligheidsdienst om te voorkomen dat het slachtoffer zou worden beroofd of vermoord of als bescherming tegen een andere gewapende groepering. Wanneer iemand een bedrijf opent, zal een criminele groep hen vragen om te betalen om hun veiligheid te garanderen, anders dreigen ze hen aan te vallen. Iedereen met een commerciële activiteit dreigt hiervan slachtoffer te worden, gaande van informele verkopers tot grote bedrijven. Er is een aanzienlijke stijging van het aantal afpersingen in stedelijke gebieden maar volgens een onderzoek van PARES kan deze toename ook deels het gevolg kan zijn van een toename van het aantal meldingen, wat een reactie zou kunnen zijn op de vele campagnes van de autoriteiten om meldingen te stimuleren volgens de onderzoekers. Afpersing gebeurt ook vaak telefonisch vanuit de gevangenis waarbij de afperser zich baseert op informatie verzameld door bronnen buiten de gevangenis of via sociale media. Het bedrag dat wordt geëist wordt bepaald in verhouding van de economische activiteit van het slachtoffer (Cedoca, *“COI Focus. Colombia. Veiligheidssituatie”*, 10 april 2025, p. 45-47).

Na grondige lezing van de verklaringen van verzoekers en de door hen neergelegde documenten in het licht van de beschikbare landeninformatie over afpersingspraktijken in Colombia dient te worden vastgesteld dat zij *in casu* de door hen aangehaalde problemen met de Farc-dissidenten van het 10e Front niet aannemelijk maken gelet op de door hen geschetste context en de algemene landeninformatie. Zo stelt de Raad vooreerst vast, deels in navolging van de bestreden beslissingen, dat de handelswijze van verzoekers zoals die wordt uiteengezet doorheen hun verklaringen in het licht van de algemene landeninformatie niet geloofwaardig is.

Zowel uit de algemene landeninformatie als uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat afpersingen onder handelaren door criminele groepen veelvoorkomend zijn en dat deze ook voorkomen in de regio waar verzoekers de zaak van verzoeksters ouders tijdelijk uitbaatten. Verzoeker verklaarde dat hij weet had van de uitbater van een bakkerij die ook maandelijks geld diende te betalen (NPO verzoeker, p. 9). Verzoekster verklaarde dat iedereen in de buurt daar hetzelfde meemaakt, maar dat niemand er iets van zegt. Iedereen betaalt gewoon (NPO verzoekster, p. 7). Uit de algemene informatie blijkt, zoals reeds aangehaald, dat

iedereen met een commerciële activiteit hiervan slachtoffer dreigt te worden. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekers verklaren dat ze nooit gedacht hadden dat de FARC echt bij hen zou langskomen om geld te innen en dat ze dit vreemd vonden omdat ze dit nog nooit hadden meegemaakt (NPO verzoeker, p. 9 en NPO verzoekster, p. 7). Dit staat in schril contrast met de beschikbare landeninformatie en met hun verklaringen over andere handelaars in de buurt. Het is in het licht van deze context bovendien ook niet aannemelijk dat verzoeker, toen de FARC-leden een tweede maal om geld kwamen vragen, zich op de door hem beschreven wijze verzette tegen de betaling van het quotum en ermee dreigde een klacht in te dienen tegen hen. Verzoeker verklaart bang geweest te zijn van de FARC omdat hij wist dat het gevaarlijk kon zijn, maar dat hij het onrechtvaardig vond dat zij moesten betalen (NPO verzoeker, p. 6 en 9). Verzoekster verklaart dat haar partner tegen hen in ging omdat hij het geld niet wilde verliezen aan een gevaarlijke groepering omdat hij wist dat dit geld niet voor iets goed gebruikt ging worden (NPO verzoekster, p. 8). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker zich op deze roekeloze en ostentatieve wijze zou verzetten tegen de FARC-leden en er zelfs mee zou dreigen een klacht in te dienen terwijl hij volgens zijn verklaringen wist dat zij een gevaarlijke groepering vormen, zoals ook blijkt uit de beschikbare landeninformatie. De stelling in het verzoekschrift dat de leden van de FARC de tweede keer niet gewapend waren, verklaart niet waarom verzoeker zo gereageerd zou hebben terwijl hij wist hoe gevaarlijk deze groepering was. Dat verzoeker het onrechtvaardig vond dat zij zouden moeten betalen kan evenmin verklaren waarom hij zo roekeloos zou optreden terwijl hij wist dat zij te maken hadden met een gevaarlijke en beruchte gewapende groepering in Colombia. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt bovendien dat zij na het eerste bezoek van de FARC-leden al bang geweest zouden zijn, net zoals haar ouders, die beslisten dat ze het bedrag best gewoon konden betalen (NPO verzoekster, p. 7). Verzoekers halen bovendien zelf in hun verzoekschrift nieuwsartikels aan waaruit blijkt dat FARC-leden regelmatig handelaars vermoorden die bezwaar maken tegen de betaling van een quotum. De roekeloze handelswijze van verzoeker valt moeilijk te rijmen met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat dergelijke groeperingen meedogenloos zijn en is een eerste indicatie van de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen.

Verzoekers tonen verder ook niet concreet aan dat zij, nadat de schoonvader van verzoeker ermee akkoord gegaan was om het quotum te betalen, zelf nog bedreigingen vanwege de FARC ontvangen hebben. Zij tonen op geen enkele wijze aan dat de FARC hen wilde inlijven, zoals zij in het verzoekschrift beweren zonder dit op enige wijze te concretiseren, of dat zij al represailles begonnen te nemen tegen hen. Zij werden immers niet meer persoonlijk benaderd door FARC-dissidentenleden na 23 december 2022 (NPO verzoeker, p. 6-8). De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar nieuwartikels waaruit blijkt dat FARC-leden regelmatig handelaars vermoorden die bezwaar maken tegen de betaling van een quotum toont op geen enkele wijze concreet aan dat zij persoonlijk nog gevisieerd werden na het incident op 23 december 2022, ook niet nadat de ouders van verzoekers de zaak heropenden en deze geld betaalden aan de FARC-Dissidentenleden. Ook de loutere omstandigheid dat de schoonouders van verzoeker Colombia ondertussen ook verlaten hebben, toont dit niet aan en evenmin dat zij actueel persoonlijk problemen zouden kennen met deze groepering in geval van terugkeer naar Colombia.

Voorts dient in navolging van de bestreden beslissingen te worden vastgesteld dat verzoekster niet weet waar in Ibaque zij precies verbleven, waar zij volgens hun verklaringen gedurende meer een maand onderdoken nadat zij fysiek zouden zijn aangevallen in de winkel. Verzoekster verklaart nochtans dat zij er verbleven in de finca van haar opa. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissingen kan redelijkerwijze van verzoekster verwacht worden dat zij weet waar haar opa woont temeer nu zij er volgens hun verklaringen meer dan een maand verbleven en doet de vaststelling dat dit niet het geval is vermoeden dat zij helemaal niet naar deze plaats zijn geweest wat de geloofwaardigheid van hun relaas verder ondermijnt. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers de pertinente motieven in de bestreden beslissingen hieromtrent volledig ongemoeid laat.

Evenmin wordt enig concreet verweer gevoerd tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot het feit dat het bijzonder onlogisch is dat verzoekers schoonvader vliegtickets voor hen kocht zonder hun medeweten en dat zij pas de dag voor hun vertrek hiervan de op de hoogte werden gesteld. Verzoekers waren weliswaar jong maar volwassen op dat ogenblik en het is niet aannemelijk dat zij pas een dag eerder op de hoogte waren, hierin blijkbaar geen enkele inspraak hadden en zij op dat ogenblik niets meer met de handelszaak te maken hadden en verzoekers schoonvader het gevraagde afpersingsgeld betaalde en dus ook niet gevisieerd werden. Ook deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de problemen die zij zouden gehad hebben voor hun vertrek uit Colombia.

Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat verzoekers geen enkele poging ondernomen hebben om tegen deze afpersingen klacht in te dienen bij de Colombiaanse politie. Zij verklaren dit niet gedaan te hebben omdat zij niet kunnen rekenen op bescherming van de politie en omdat er ook leden van de FARC onder andere bij de politie zitten. Zij verklaren in dit verband dat hun kruidenierszaak zich niet ver van het kantoor van het Openbaar Ministerie en van een politiekantoor bevond en dat het feit dat er desondanks toch

sprake was van wijdverspreide afpersing, voor verzoekers aantoonde dat het Openbaar Ministerie omgekocht werd en dat zij geen klacht konden indienen omdat de FARC er meteen zou achter komen (NPO verzoeker, p. 10-11 en NPO verzoekster, p. 8). Zij hebben volgens hun verklaringen ook in het ziekenhuis, waar zij verzorging kregen na de aanval door de FARC-Dissidentenleden, niet verteld wat er echt gebeurd is.

De Raad treedt de bestreden beslissing bij in de mate dat hierin wordt besloten dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij geen daadwerkelijke toegang hadden en hebben tot overheidsbescherming in Colombia.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door “*niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*”. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekster toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. Overheidsbescherming moet doeltreffend en niet-tijdelijk van aard zijn, wat moet worden beoordeeld niet alleen in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst, maar ook de individuele omstandigheden van de verzoekster om internationale bescherming (EUAA, “*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*”, Second Edition, January 2023, p. 131-133). Bescherming door de overheid moet ook in de praktijk toegankelijk zijn voor de verzoekers om internationale bescherming.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er een uitgebreid wetgevend kader bestaat in Colombia voor de bescherming van burgers tegen gemeenschappelijke criminaliteit als ook tegen geweld afkomstig van gewapende groeperingen en dat een aantal overheidsinstanties bestaan waarop burgers hiervoor beroep kunnen doen, waaronder de Fiscalía General de la Nación (FGN) (het kantoor van de Openbare Aanklager) en de Defensoria del Pueblo (het bureau van de Ombudsman). In de beschikbare landeninformatie wordt het openbaar ministerie in Colombia als relatief professioneel omschreven maar bronnen geven ook aan dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het rechtssysteem achteruit is gegaan in de periode onder de voormalige president Duque. De Fiscalía is overbelast en de procedures nemen veel tijd in beslag, maar dit neemt niet weg dat er een mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen en beschermingsmaatregelen te vragen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Een klacht kan zowel schriftelijk als mondeling en voor bepaalde misdrijven ook online gebeuren via het virtuele klachtensysteem Adenunciar dat 24 per dag in werking is of via de hotline van de Fiscalía en de status van de klacht kan worden geraadpleegd via de website van de Fiscalía. De Grupos de Accion Unificada por la Libertad Personal (GAULA) (Anti kidnapping en afpersing units) zijn gespecialiseerde anti kidnapping en afpersing eenheden binnen het leger en de politie met 1659 agenten die 90 % van het grondgebied bestrijken. De politie GAULA's zijn actief in stedelijke gebieden en rapporteren aan de Colombiaanse politie, de GAULA's binnen het leger zijn actief in rurale gebieden. De Nationale Politie GAULA rapporteerde dat in 2023 2708 personen werden gearresteerd wegens afpersing, een stijging met 22 %, waarvan 80 % een gevangenisstraf kreeg. In 2024 werden door militaire GAULA's 600 operaties gevoerd en 900 personen werden gearresteerd omwille van afpersing. Het vertrouwen van burgers in justitie wordt beïnvloed door corruptie, een gebrek aan efficiëntie en beperkte territoriale operabiliteit. De ombudsman is de instelling die het meest vertrouwd wordt in Colombia (UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*, August 2023, p. 34-35, CEDOCA, COI Focus. *Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*, 14 mei 2024, EUAA, *Colombia Country Focus*, December 2025, p. 101-110).

Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is en de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten te vervolgen en alle daders veroordeeld te krijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen tegen bedreiging door een gewapende groepering bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waarbij redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou

zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen.

In dit verband dient er ook op gewezen te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook, in tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren in het verzoekschrift, worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij in hun individuele omstandigheden alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen. Dit is evenwel niet het geval. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij geen toegang hadden tot overheidsbescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten tegen de beweerde afpersing en evenmin dat zij indien zij in geval van terugkeer naar Colombia met afpersing zouden geconfronteerd worden, zich niet op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen beroepen. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat: *“Tevens dient u erop gewezen te worden dat uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen louter blote beweringen zijn. Zo heeft u immers geen enkel officieel document ter staving van hetgeen gebeurd is. Zo heeft u, hoewel u ermee dreigde om een klacht in te dienen tegen de FARC-leden, nooit een klacht ingediend bij de bevoegde instanties, u heeft er geen vertrouwen in (CGVS, p. 11). In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Jullie hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het spreekt voor zich dat u geen bescherming kunt krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt. U toont voorts niet in concreto aan waarom u stelt geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse bevoegde instanties. (...) Dat jullie zonder dit in concreto en met valabele argumenten te ondersteunen, simpelweg verklaren geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse autoriteiten, biedt geen verschoning voor het feit dat jullie geen daadwerkelijke poging ondernomen hebben om bescherming te zoeken in eigen land. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen jullie geen elementen aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Jullie tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen.”*

Verzoekers verklaren simpelweg geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse autoriteiten, zonder dit te ondersteunen met concrete en valabele argumenten. Dit volstaat evenwel niet om te rechtvaardigen dat zij geen daadwerkelijke poging ondernomen hebben om bescherming te zoeken in Colombia. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen verzoekers geen elementen aan die de beoordeling in de bestreden beslissing kunnen ombuigen. Zij tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. De Colombiaanse autoriteiten kunnen uiteraard niet optreden tegen afpersing indien zij hier niet van op de hoogte worden gebracht. Hierboven werd reeds gewezen op de verschillende mogelijkheden in Colombia om de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten in te roepen ingeval van afpersing. Het volstaat niet voor verzoekers om louter te verwijzen naar het gebrek aan vertrouwen in de Colombiaanse autoriteiten om te rechtvaardigen waarom zij in hun individuele omstandigheden zelfs geen poging ondernamen om een beroep te doen op de bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen verzoekers geen elementen aan die de beoordeling in de bestreden beslissingen kunnen ombuigen. Zij tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Colombia, slagen verzoekers er evenmin in om de pertinente argumentatie van de bestreden beslissing zoals hierboven besproken, te weerleggen.

Ten slotte zijn de door verzoekers neergelegde documenten niet bij machte om de door de Commissaris-generaal gemaakte beoordeling om te buigen. Hun paspoorten en identiteitskaarten zijn enkel indicaties van hun identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt. De foto's die zij voorleggen ter staving van de verwondingen die zij destijds opliepen, zijn niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande analyse. Uit deze foto's blijkt niet wanneer en in welke omstandigheden zij werden genomen en de verwondingen op deze foto's kunnen tal van oorzaken hebben.

De hierboven besproken motieven en vaststellingen volstaan reeds om te besluiten dat verzoekers de afpersingen waarvan zij het slachtoffer zouden geweest zijn, niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen, samen gelezen met de door hen neergelegde documenten en in het licht van de voorliggende landeninformatie hierover niet geloofwaardig zijn.

De Raad acht het motief in de bestreden beslissingen dat zij pas in 19 juni 2023 een verzoek op internationale bescherming indienden terwijl zij al in februari 2023 in Spanje arriveerden overtollig en niet determinerend. Verzoekers betoogt dat er geen afspraken beschikbaar waren voor het indienen van een verzoek in Spanje, dat zij nooit geconfronteerd werden met dit element door de dossierbehandelaar en dat dit een schending inhoudt van artikel 17 § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 betreffende de werking en rechtspleging voor het CGVS kan niet tot een ander besluit leiden en dient bijgevolg niet verder te worden onderzocht door de Raad.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen verzoekers verklaringen en door hen neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de relevante landeninformatie met betrekking tot hun land van herkomst, dient te worden besloten dat verzoekers de voorgehouden problemen met FARC dissidentenleden niet aannemelijk maken en evenmin dat zij in geval van terugkeer naar Colombia vervolging riskeren door deze groepering.

6.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij werd besloten dat zij de door hen aangehaalde afpersing en bedreigingen door FARC-dissidenten niet aannemelijk maken, en evenmin dat zij in geval van terugkeer naar Colombia vervolging riskeren door deze groepering.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

7.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2025 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 wordt in de aanvullende nota van 21 april 2026 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia: *“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.*

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2025 (beschikbaar op https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2025-12/2025_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_Focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld. Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun

grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brachten geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

UNHCR bevestigt in zijn richtlijnen het belang van de regio van herkomst in deze: "Additionally, as Colombia continues to be affected by a non-international armed conflict, and considering the information presented in these International Protection Considerations, applicants originating from, or previously residing in, conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Criteria on the grounds of a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence."

Gelet op de verklaringen van verzoekers over hun herkomst en verblijfplaatsen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Cundinamarca worden beoordeeld, meer bepaald in de stad Soacha waar verzoeker ongeveer sinds 2017 woonde en waar verzoekster met haar moeder en stiefvader woonde, tot aan hun vertrek uit Colombia.

Het departement Cundinamarca en de grootstad Bogota blijken volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Cundinamarca en in de hoofdstad Bogota niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen en de bij aanvullende nota bijgebrachte uittreksels uit WOLA, "Colombia: Urgent Updates", januari 2026 en een recent rapport van de European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations van de Europese Commissie heeft betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Colombia en ligt in de lijn van de informatie waarop de analyse van de commissaris-generaal in haar aanvullende nota is gebaseerd. Deze bronnen bevatten geen specifieke informatie over de veiligheidssituatie in het departement Cundinamarca en in de hoofdstad Bogota zodat hieruit niet kan blijken dat in deze gebieden sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET